

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 06 0 U 018846 24 Uvp
Sarajevo, 05.09.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Bajrović Aide, kao predsjednika vijeća, Babić Stanković Aleksandre i Vuković Josipa, kao članova vijeća, te Hodžić Merhunise kao zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice M.A. iz J. ulica B. broj ..., zastupane po punomoćniku Hrvačić-Karačić Galibi, advokatu iz Sarajeva, protiv akta broj: 02-19-23-85/23 od 30.11.2023. godine, tuženog Općinskog načelnika Općine Jajce, u upravnoj stvari obnove postupka utvrđivanja obaveze plaćanja komunalne naknade, odlučujući o zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenom od strane tužiteljice protiv presude Kantonalnog suda u Novom Travniku, broj: 06 0 U 018846 24 U od 02.04.2024. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 05.09.2024. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se uvažava, presuda Kantonalnog suda u Novom Travniku, broj: 06 0 U 018846 24 U od 02.04.2024. godine se preinačava i rješava :

Tužba se djelimično uvažava, pa se preinačava rješenje tuženog Općinskog načelnika Općine Jajce, broj: 02-19-23-85/23 od 30.11.2023. godine tako da se žalba djelimično uvažava, pa se poništava prvostepeno rješenje Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica Općine Jajce, broj: 04-19-23-85/23 od 15.09.2023. godine u tačkama II i III dispozitiva rješenja.

Preinačava se tačka IV dispozitiva prvostepenog rješenja, pa se tuženi obavezuje naknaditi tužiteljici troškove upravnog postupka i spora u iznosu od =2.712,10 KM u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja.

U preostalom dijelu žalba se odbija, pa tačka I dispozitiva rješenja Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica Općine Jajce, broj 04-19-23-85/23 od 15.09.2023. godine ostaje na snazi.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku, broj: 06 0 U 018846 24 U od 02.04.2024. godine odbijena je tužiteljčina tužba podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena njena žalba

izjavljena protiv prvostepenog rješenja Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica Općine Jajce, broj: 04-19-23-85/23 od 15.09.2023. godine. Tim prvostepenim rješenjem je u tački I dispozitiva dozvoljena obnova postupka okončanog konačnim rješenjem ove Službe broj: 04-23-19-25/17 od 29.03.2017. godine o utvrđenju obaveze plaćanja komunalne naknade; tačkom II dispozitiva poništeno je rješenje Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica broj: 04-23-19-25/17 od 29.03.2017. godine, kojim je M.A., vlasniku otvorenog poslovnog prostora na adresi S. bb J., utvrđena obaveza plaćanja komunalne naknade za korištenje objekata i uređaja zajedničke komunalne potrošnje u mjesečnom iznosu od =1.500,00 KM, odnosno godišnjem iznosu od =18.000 počev od 01.04.2017. godine; tačkom III dispozitiva utvrđeno da je M.A. obveznik plaćanja komunalne naknade za period od 07.01.2016. godine do 04.07.2018. godine u mjesečnom iznosu od =1.271,47 KM odnosno u ukupnom iznosu od =38.144,10 KM, koju je izmirila temeljem Sporazuma o kompenzaciji međusobnih potraživanja sklopljenim sa Općinom Jajce broj: 02-11-3708/21 od 11.05.2021. godine, te tačkom IV dispozitiva odbijen zahtjev punomoćnika podnositeljice prijedloga za obnovu postupka za naknadu troškova postupka, kao neosnovan.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužiteljica, po punomoćniku, osporava zakonitost i pravilnost pobijane presude zbog povreda Zakona u upravnom postupku tj. povreda pravila federalnog zakona o postupku koje su mogle biti od uticaja na rješenje stvari navodeći da su i prvostepeno i drugostepeno rješenje, koji su pobijanom presudom ocijenjeni pravilnim, doneseni suprotno uputama iz ranije presude Vrhovnog suda Federacije BiH, te da joj ponovno nije omogućeno bilo kakvo učešće u postupku, čime je povrijeđena odredba člana 8. Zakona u upravnom postupku, kao i člana 254. istog Zakona prema kojoj se u slučaju obnove postupka mora odrediti u kome će se obimu postupak obnoviti, a u predmetnom slučaju je prvostepeni organ donio rješenje bez bilo kakve konsultacije sa tužiteljicom i proširio rok poreznih obaveza za šta nisu izneseni nikakvi razlozi, zbog čega je neprihvatljiv stav Kantonalnog suda da se u obnovljenom postupku po prijedlogu stranke može donijeti za nju nepovoljnije rješenje. U zahtjevu je posebno istaknuto da je tužiteljica prijedlog za obnovu postupka zasnovala na činjenici da joj nije izvršeno dostavljanje rješenja Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica broj: 04-23-19-25/17 od 29.03.2017. godine, kojim joj je kao vlasniku poslovnog prostora, utvrđena obaveza plaćanja komunalne naknade za korištenje objekata i uređaja zajedničke komunalne potrošnje u mjesečnom iznosu od =1.500,00 KM, odnosno godišnjem iznosu od =18.000 počev od 01.04.2017. godine, pa je nejasno na temelju čega je prvostepeni organ ponovno utvrdio činjenično stanje u situaciji kada je prijedlog stavljen iz formalnih razloga kako bi mogla ostvariti pravo na žalbu na to rješenje doneseno u prvostepenom postupku, pri čemu nisu ni uzete u obzir sve činjenice, niti je tužiteljici omogućeno da se o istim očituje, a nije pravilno cijenjeno ni pitanje zastare predmetnih obaveza. Zbog svega navedenog konačno je predložila da se zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke uvaži, presuda Kantonalnog suda u ukine i naloži obnova postupka, uz naknadu troškova postupka.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženi je predložio da se isti odbije kao neosnovan.

Ovaj Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine" broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude

prvostepenog suda u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga :

Iz stanja upravnog spisa proizilazi da je tužiteljica iz ovog upravnog spora, po istom punomoćniku koji je zastupa i u ovom upravnom sporu, prvostepenom organu Službi stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica Općine Jajce dana 21.10.2019. godine podnijela prijedlog za obnovu postupka okončanog rješenjem Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica broj: 04-23-19-25/17 od 29.03.2017. godine, kojim joj je kao vlasniku poslovnog prostora, utvrđena obaveza plaćanja komunalne naknade za korištenje objekata i uređaja zajedničke komunalne potrošnje u mjesečnom iznosu od =1.500,00 KM, odnosno godišnjem iznosu od =18.000 počev od 01.04.2017. godine, te da je navedeni prijedlog zasnovan na odredbama člana 246. stav 1. tačka 1. i 9. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj: 2/98, 48/99 i 61/22) i tvrdnji tužiteljice da joj predmetno rješenje nikada nije dostavljeno, čime joj je onemogućeno da u svojstvu stranke učestvuje u postupku, jer nije mogla istaći činjenice da je predmetni poslovni prostor prodala dana 07.02.2017. godine preduzeću „Steelmin BH“ i da shodno tome nije vlasnik iste, te da od tada prestaje njena obaveza plaćanja predmetne naknade.

Nadalje proizilazi da je prvobitno donesenim rješenjem prvostepenog organa od 11.11.2019. godine odbijen tužiteljin prijedlog za obnovu postupka (tačka I dispozitiva); utvrđen prestanak obaveze plaćanja komunalne naknade M.A., vlasniku otvorenog poslovnog prostora na adresi S. bb J., sa danom 21.10.2019. godine (tačka II dispozitiva); konstatovano da donošenjem ovog rješenja prestaje važi rješenje Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica broj: 04-23-19-25/17 od 29.03.2017. godine, kojim je obvezniku iz tačke I dispozitiva utvrđena obaveza plaćanja komunalne naknade za korištenje objekata i uređaja zajedničke komunalne potrošnje (tačka III dispozitiva), te konstatovano da je sve obaveze iz prethodno navedenog obveznik dužan izmiriti zaključno sa oktobrom 2019. godine (tačka IV dispozitiva). Tuželjičina žalba izjavljena protiv navedenog prvostepenog rješenja odbijena je prvobitno donesenim rješenjem tuženog organa od 13.12.2019. godine, a ova rješenja poništena su presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku, broj: 06 0 U 013593 20 U od 03.03.2020. godine i predmet je vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak, uz upute da se u ponovnom postupku utvrdi da li je tužiteljici u skladu sa odredbama člana 80. do 97. Zakona o upravnom postupku uručeno navedeno rješenja i kada, te da shodno tome prvostepeni organ odluči o zahtjevu za obnovu postupka, kao i da omogući tužiteljici da se izjasni o datumu prestanka obaveze plaćanja komunalne naknade. Prvostepeni organ je postupajući po uputama iz navedene presude, nakon usmene javne rasprave održane dana 15.06.2020. godine, dozvolio obnovu postupka uz pozivanje na odredbe člana 246. stav 1. tačka 9., člana 254. stav 2. i člana 255. Zakona o upravnom postupku rješenjem od 24.07.2020. godine, kojim je u tački I dispozitiva poništeno rješenje Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica, broj: 04-23-19-25/17 od 29.03.2017. godine (kojim je okončan postupak čija se obnova traži); u tački II dispozitiva obavezana tužiteljica, kao vlasnik otvorenog poslovnog prostora na adresi S. bb J., na plaćanje komunalne naknade za korištenje objekata i uređaja zajedničke komunalne potrošnje u mjesečnom iznosu od =1.271,47 KM, odnosno u godišnjem iznosu od =15.257,64 KM u periodu od 07.01.2016. godine do 04.07.2018. godine; tačkom III dispozitiva utvrđeno da je imenovana sve obaveze dužna izmiriti u roku od

15 dana od dana pravosnažnosti ovog rješenja, te tačkom IV dispozitiva odbijen zahtjev punomoćnika podnositeljice prijedloga za obnovu postupka za naknadu troškova postupka, kao neosnovan. Rješenjem tuženog od 31.08.2020. godine odbijena je, kao neosnovana, tužiteljčina žalba izjavljena protiv navedenog prvostepenog rješenja od 24.07.2020. godine, nakon čega je presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku, broj: 06 0 U 014457 20 U od 23.02.2021. godine odbijena njena tužba podnesena protiv navedenog rješenja tuženog organa, a ova presuda preinačena je presudom Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 06 0 U 014457 21 Uvp od 19.04.2023. godine, jer je cijenjeno da postoji kontradiktornost dispozitiva i obrazloženja navedenog prvostepenog rješenja od 24.07.2020. godine u pogledu ispunjenosti zakonskih uslova za obnovu predmetnog upravnog postupka i načina na koji je meritorno riješeno na šta je tužiteljica ukazivala, što nisu cijenili ni tuženi organ u obrazloženju osporenog rješenja, a ni prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude, čime su povrijeđene odredbe člana 207. stav 2. i 242. stav 2. Zakona o upravnom postupku, te člana 39. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, pa su poništeni rješenje tuženog od 31.08.2020. godine i rješenje prvostepenog organa od 24.07.2020. godine i predmet je vraćen na ponovni postupak prvostepenom organu.

U ponovnom postupku, u izvršenju navedene presude Vrhovnog suda Federacije BiH doneseno je rješenje prvostepenog organa od 15.09.2023. godine, kojim je, kako je već navedeno, u tački I dispozitiva dozvoljena obnova postupka okončanog konačnim rješenjem Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica broj: 04-23-19-25/17 od 29.03.2017. godine o utvrđivanju obaveze plaćanja komunalne naknade; tačkom II dispozitiva poništeno rješenje ove Službe broj: 04-23-19-25/17 od 29.03.2017. godine, kojim je M.A., vlasniku otvorenog poslovnog prostora na adresi S. bb J., utvrđena obaveza plaćanja komunalne naknade za korištenje objekata i uređaja zajedničke komunalne potrošnje u mjesečnom iznosu od =1.500,00 KM, odnosno godišnjem iznosu od =18.000 počev od 01.04.2017. godine; tačkom III dispozitiva utvrđeno da je M.A. obveznik plaćanja komunalne naknade za period od 07.01.2016. godine do 04.07.2018. godine u mjesečnom iznosu od =1.271,47 KM odnosno u ukupnom iznosu od =38.144,10 KM, koju je izmirila temeljem Sporazuma o kompenzaciji međusobnih potraživanja sklopljenim sa Općinom Jajce broj: 02-11-3708/21 od 11.05.2021. godine, te tačkom IV dispozitiva odbijen zahtjev punomoćnika podnositeljice prijedloga za obnovu postupka za naknadu troškova postupka, kao neosnovan. Odlučujući o tužiteljčinoj žalbi izjavljenoj protiv navedenog prvostepenog rješenja tuženi je osporenim rješenjem istu odbio, a što je prvostepeni sud cijenio pravilnim, cijeneći neosnovanim prigovore o nemogućnosti učešća u postupku, budući je održana usmena rasprava dana 15.06.2020. godine, te cijeneći da je prvostepeni organ uprave pravilno obavezao tužiteljicu na plaćanja komunalne naknade za period u kojem je tužiteljica bila upisana kao vlasnik predmetnih nekretnina i za koji period je i platila komunalnu naknadu na temelju Sporazuma o kompenzaciji međusobnih potraživanja sklopljenim sa Općinom Jajce broj: 02-11-3708/21 od 11.05.2021. godine kojim je faktički priznala potraživanja za navedeni period zbog čega su cijenjeni neosnovanim i prigovori zastare predmetnog potraživanja, te cijeneći dopuštenim donošenje rješenja na štetu tužiteljice po njenom prijedlogu za obnovu postupka, pa je zbog navedenog Kantonalni sud tužbu cijenio neosnovanom i pobijanom presudom istu odbio, pri čemu o odluci o odbijanju zahtjeva za naknadu troškova postupka u pobijanoj presudi nisu dati nikakvi razlozi.

Imajući u vidu naprijed izloženo stanje spisa ovakva odluka Kantonalnog suda u Novom Travniku ne može se prihvatiti kao pravilna, a navodima podnesenog zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke osnovano se ukazuje na učinjene povrede pravila upravnog postupka.

Naime, u Glavi XV OBNOVA POSTUPKA Zakona o upravnom postupku („Službene novine FBiH“, broj: 2/98, 48/99 i 61/22) odredbama člana 246. do 257. regulisan je ovaj vanredni pravni lijek koji se može podnijeti iz razloga koji su propisani u tačkama 1. do 11. člana 246. kao razlozi iz kojih će se obnoviti postupak okončan rješenjem ili zaključkom protiv koga nema redovnog pravnog lijeka u upravnom postupku (konačno u upravnom postupku), gdje je u tački 1. spomenutog člana 246. propisana situacija ako se sazna za nove činjenice, ili se utvrdi ili stekne mogućnost da se upotrijebe novi dokazi koji bi, sami ili u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima, mogli dovesti do drugačijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni ili upotrijebljeni u ranijem postupku, a u tački 9. situacija ako osobi koja je trebala da učestvuje u svojstvu stranke nije bila data mogućnost da učestvuje u postupku.

Iz stanja upravnog spisa proizilazi da je tužiteljica prijedlog za obnovu postupka zasnovala prvenstveno na tački 9. člana 246. Zakona o upravnom postupku, što ona izričito navodi tokom 3 (tri) puta vođenog upravnog postupka, kao i tokom 3 (tri) puta vođenog upravnog spora, a na šta izričito ukazuje i u zahtjevu za vanredno preispitivanje.

U cilju dokazivanja tvrdnje da joj dostavljanje rješenja Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica broj: 04-23-19-25/17 od 29.03.2017. godine (kojim joj je kao vlasniku poslovnog prostora, utvrđena obaveza plaćanja komunalne naknade za korištenje objekata i uređaja zajedničke komunalne potrošnje u mjesečnom iznosu od =1.500,00 KM, odnosno godišnjem iznosu od =18.000 počev od 01.04.2017. godine) nije izvršeno u skladu sa odredbama Zakona o upravnom postupku tužiteljica je, zastupana po stručnom punomoćniku advokatu, u više navrata (u podnescima i na usmenoj raspravi) predlagala izvođenje dokaza vještačenjem po vještaku odgovarajuće grafološke struke, koji prijedlozi su odbijeni od strane prvostepenog organa pri čemu je taj organ na potpuno neprihvatljiv način cijenio svrsishodnost izvođenja ovog dokaza, te na potpuno neprihvatljiv način cijenio urednost dostave prema izvještajima PTT službe bez primjene odredbi člana 83. Zakona o upravnom postupku.

Kao posljedica ovakvog stava prvostepenog organa prvobitno je odbijen zahtjev za obnovu postupka (rješenjem od 11.11.2019. godine), a nakon čega je dozvoljena obnova postupka rješenjem od 24.07.2020. godine (iako to nije izričito navedeno u dispozitivu tog rješenja, ali proizilazi iz sadržine određenih tačaka dispozitiva i sadržine obrazloženja rješenja), ali uz stav da je dostava izvršena pravilno iz razloga što je „rješenje o obavezi plaćanja komunalne naknade otpremljeno na stambeni objekat M. A.“, „dostavnica je potpisana od strane osobe sa prezimenom M.“ i „dostavljač nije zabilježio da se pismeno neće na vrijeme predati osobi kojoj je upućeno“ zbog čega je cijanjeno da „nema mjesta za sumnju da nije izvršena dostava“. Ovakav stav prvostepenog organa tuženi organ je cijenio pravilnim, elaborirajući u obrazloženju rješenja donesenog u (drugom) žalbenom postupku o državljanstvu tužiteljice, zamjeni BH državljanstva državljanstvom Njemačke, nastavkom poslovanja u Jajcu,

vlasništvom kuće na pomenutoj adresi, a bez ikakvog osvrta na odredbu člana 83. Zakona o upravnom postupku, kojom je regulisano obavezno lično dostavljanje pismena, uz to se „pitajući da li eventualni propust u dostavi može žaliteljicu osloboditi obaveze plaćanja komunalne naknade“, što se sve ukazuje potpuno nepotrebnim i nikako se ne može dovesti u vezu sa predmetom odlučivanja u konkretnom slučaju i izričito propisanu obavezu lične dostave.

U kasnijem toku postupka (u izvršenju presude Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 06 0 U 014457 21 Uvp od 19.04.2023. godine) prvostepeni organ (ipak) zaključuje da tužiteljici nije pravilno dostavljeno rješenje Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica broj: 04-23-19-25/17 od 29.03.2017. godine (iako tu činjenicu zasniva na prestanku državljanstva i promjeni prebivališta), što je izričito navedeno u obrazloženju prvostepenog rješenja broj: 04-19-23-85/23 od 15.09.2023. godine, a što prihvata i tuženi u osporenom rješenju od 30.11.2023. godine konstatujući u obrazloženju da je „obnova postupka izvršena zbog činjenice da žaliteljici nije omogućeno raspravljanje pred organom zbog propuštanja dostave rješenja“.

Dakle, ključno pitanje u konačno provedenom posljednjem postupku (trećem po redu) - pitanje urednosti dostave konačno je riješeno i konstatovano je da dostava rješenja Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica broj: 04-23-19-25/17 od 29.03.2017. godine nije pravilno izvršena, čime su ispunjeni uslovi za obnovu postupka u smislu tačke 9. člana 246. Zakona o upravnom postupku, na temelju čega je prvostepeni organ pravilno u tački I dispozitiva rješenja broj: 04-19-23-85/23 od 15.09.2023. godine dozvolio obnovu postupka u kom dijelu je odluka tog organa kao pravilna i održana ovom presudom.

Međutim, u takvoj situaciji, kada je utvrđeno da predmetno rješenje nije pravilno lično dostavljeno, postojala je obaveza prvostepenog organa da to rješenje dostavi tužiteljici i omogući joj da protiv istog koristi Zakonom o upravnom postupku (član 221.) propisano pravo žalbe, a što prvostepeni organ nije učinio, a ovu povredu nisu otklonili ni tuženi, ni prvostepeni sud.

Naime, tužiteljica je od samog podnošenja prijedloga za obnovu (21.10.2019. godine) ukazivala na činjenice koje se odnose na vrijeme prodaje predmetnog poslovnog prostora što nužno utiče na njene obaveze plaćanja komunalne naknade upravo iz razloga jer joj nedostavljanjem rješenja nije omogućeno pravo na žalbu pa ih nije mogla istaći.

Prvostepeni organ umjesto da postupi na opisani način i tužiteljici izvrši dostavljanje predmetnog rješenja (koja sada ima punomoćnika advokata što organu olakšava dostavljanje) upustio se u vrlo specifičnu vrstu rješavanja konstatovanjem „da je M.A. obveznik plaćanja komunalne naknade za period od 07.01.2016. godine do 04.07.2018. godine u mjesečnom iznosu od =1.271,47 KM odnosno u ukupnom iznosu od =38.144,10 KM, koju je izmirila temeljem Sporazuma o kompenzaciji međusobnih potraživanja sklopljenim sa Općinom Jajce broj: 02-11-3708/21 od 11.05.2021. godine“, a što nikako nije moglo biti predmet odluke o obnovi postupka.

Naime, kako je već ranije navedeno tačkom 1. člana 246. Zakona o upravnom postupku propisana je mogućnost obnove postupka u situaciji ako se sazna za nove

činjenice, ili se utvrdi ili stekne mogućnost da se upotrijebe novi dokazi koji bi, sami ili u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima, mogli dovesti do drugačijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni ili upotrijebljeni u ranijem postupku, čime je, dakle, nesporna mogućnost obnove postupka i iz ovog razloga, ali to podrazumijeva činjenice i dokaze koji su postojali u vrijeme vođenja postupka i nisu upotrijebljene u konkretnom postupku koji se obnavlja, a u ovom slučaju to je bio postupak utvrđivanje obaveze plaćanja komunalne naknade počevši od 01.04.2017. godine.

To znači da u situaciji kada organ ocijeni da su ispunjeni uslovi za obnovu postupka iz razloga navedenih u tački 1. spomenutog člana 246. Zakona o upravnom postupku (nove činjenice i dokazi) ako dozvoli obnovu postupka obnavlja se konkretan postupak sa konkretnim predmetom postupka, a ne kako je to prvostepeni organ učinio - utvrđivanje postojanja obaveze za određeni period koja je izmirena na osnovu kasnije zaključenog Sporazuma, jer to nije bilo predmet postupka koji se obnavlja.

Pri tome su i upravni organi i prvostepeni sud zanemarili da se u situaciji propisanoj tačkom 1. člana 246. Zakona o upravnom postupku iznošenjem novih činjenica i ili podnošenjem novih dokaza stvara prilika za upotpunjavanje, odnosno mijenjanje činjeničnog stanja na temelju čega se može eventualno donijeti različita odluka od one kojom je okončan postupak koji se obnavlja, ali da prema izdiferenciranim stanovištima sudske prakse kada se obnova vrši po zahtjevu stranke nije dopušten *reformatio in peius*, odnosno rješenje ne može biti nepovoljnije za stranku, osim ako se u toj stvari steknu uslovi za obnovu postupka po službenoj dužnosti.

Budući da prvostepeni organ nije postupio na naprijed opisani način, time su počinjene povrede pravila upravnog postupka, koje nije otklonio ni tuženi, iako je tužiteljica u žalbi izjavljenoj protiv rješenja prvostepenog organa izričito ukazivala na to da je prijedlog za obnovu postupka podnesen iz razloga što joj rješenje nije dostavljeno čime joj je onemogućeno učešće u postupku i uskraćeno pravo na žalbu, a na isti način je postupio i Kantonalni sud u pobijanoj presudi, iako su isti izričito ponovljeni i u tužbi kojim je pokrenut predmetni upravni spor.

Zbog svega navedenog ovaj Sud je, na osnovu člana 46. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima, zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke uvažio, pobijanu presudu preinačio tako što je tužbu uvažio, osporeno rješenje preinačio i djelimično uvažio tužbu jer je ista osnovana u odnosu na tačke II i III budući da slijedom izloženog uopšte nisu bili ispunjeni uslovi za poništenje rješenja Službe stambeno-komunalnih poslova, obnove, raseljenih osoba i izbjeglica broj: 04-23-19-25/17 od 29.03.2017. godine, a niti za „utvrđivanje da je M.A. obveznik komunalne naknade u određenom periodu i da je svoje obaveze izvršila i na koji način, dok je, kako je već naprijed navedeno u dijelu tačke I kojom je dozvoljena obnova odluka prvostepenog organa, kao pravilna, održana ovom presudom.

Po ocjeni ovog Suda nepravilna je i odluka prvostepenog organa o troškovima postupka.

Ovaj odbijajući dio odluke (tačka IV dispozitiva rješenja broj: 04-19-23-85/23 od 15.09.2023. godine) prvostepeni organ je obrazložio pozivanjem na stav Vrhovnog

suda Federacije BiH, prema kojem kada se tužba u upravnom sporu uvaži, osporeni i prvostepeni akt ponište i predmet vrati prvostepenom organu na ponovno rješavanje, neće se odlučivati o troškovima upravnog spora već će se o istom odlučiti kada se konačno odluči o zahtjevu stranke u upravnom postupku, odnosno upravnom sporu, a nakon čega je zaključio da se zahtjev za naknadu troškova odbija obzirom da u ponovljenom postupku nije udovoljeno njenom zahtjevu.

Prije svega ovaj Sud ne može dovesti u bilo kakvu vezu stav Vrhovnog suda Federacije BiH koji se odnosi na uvažavanje tužbe, dakle rješavanje suda u upravnom sporu i odlučivanje upravnog organa po prijedlogu za obnovu postupka o čemu se radilo u predmetnoj situaciji, pa je ovakvo obrazloženje, koje prihvata i tuženi (dok sud ovaj dio odluke uopšte nije cijenio) potpuno neprihvatljivo u konkretnom slučaju. Pri tome tuženi cijeni i da podnositeljici prijedloga za obnovu postupka ne pripada pravo na naknadu troškova postupka jer je u ponovljenom postupku obavezana na plaćanje komunalne naknade, što je potpuno nepravilan stav jer je u konkretnom slučaju predmet odlučivanja bio zahtjev za naknadu troškova postupka vođenog po prijedlogu za obnovu postupka, a s tim prijedlogom je tužiteljica uspjela jer je tačkom I dispozitiva rješenja broj: 04-19-23-85/23 od 15.09.2023. godine dozvoljena obnova postupka. U takvoj situaciji tužiteljici, budući je evidentno uspjela u postupku po njenom prijedlogu za obnovu pripada pravo na naknadu troškova postupka.

Pri tome se ne može prihvatiti pozivanje tuženog iz obrazloženja pobijanog rješenja na odredbu člana 112. stav 1. Zakona o upravnom postupku kojom je propisano da svaka stranka snosi, u pravilu, svoje troškove postupka, kao što su troškovi dolaženja, danguba, izdaci na takse, za pravno zastupanje i stručno pomaganje, te stavom 3. istog člana propisano da se troškovi za pravno zastupanje naknađuju samo u slučajevima kada je takvo zastupanje bilo nužno i opravdano.

Suprotno stavu tuženog organa da zastupanje tužiteljice u predmetnom postupku nije bilo nužno ni opravdano ovaj Sud cijeni da je tužiteljici, kao neukoj stranci, bilo opravdano zastupanje stručne osobe, advokata, jer stranka nije bila u mogućnosti da sama sa uspjehom štiti svoja prava i pravne interese u tom postupku, te joj u tom smislu pripada pravo na naknadu troškova postupka.

Budući da Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj stvari, u smislu člana 55. istog Zakona, shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe zakona kojim je uređen parnični postupak. Odredbom člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine" broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) propisano je da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove, dok je odredbom člana 387. stav 1. istog Zakona propisano da će pri odlučivanju koji će se troškovi stranci nadoknaditi, sud uzeti u obzir samo troškove koji su bili potrebni radi vođenja parnice, te da o tome koji su troškovi bili potrebni, te o visini troškova odlučuje sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti.

U konkretnom predmetu tužiteljica je blagovremeno u smislu odredbe člana 112. stav 3. Zakona o upravnom postupku i člana 396. stav 2. Zakona o parničnom postupku postavila zahtjev za naknadu troškova upravnog postupka i spora, pa su isti dosuđeni u iznosu navedenom u izreci ove presude i to na osnovu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije BiH”, broj: 22/04 i

24/04) i isti se sastoje od nagrade za sastav prijedloga za ponavljanje postupka u iznosu od =180,00 KM (75% nagrade iz člana 12.) na osnovu člana 18. stav 6. u vezi sa članom 12. i 22. alineja 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata (budući se u konkretnom slučaju radi o neprocjenjivom predmetu sa pripadajućih 80 bodova, pa visina nagrade iznosi =240,00 KM), a ovaj iznos uvećan za 17% na ime PDV-a (budući je od strane advokata koji zastupa tužiteljicu dostavljen dokaz da je obveznik poreza na dodatnu vrijednost) iznosi =210,60 KM; nagrade za sastav žalbe na prvo doneseno rješenje prvostepenog organa u iznosu od =180,00 KM (75% nagrade iz člana 12.) na osnovu člana 18. stav 6. iste Tarife što uvećano za 17% na ime PDV-a iznosi =210,60 KM; nagrade za sastav tužbe kojom je pokrenut prvi upravni spor u iznosu od =240,00 KM na osnovu člana 19. stav 1. Tarife što uvećano za 17% na ime PDV-a iznosi =280,80 KM; nagrade za zastupanje na ročištu u upravnom postupku u iznosu od =120,00 KM (član 18. stav 5. Tarife) što uvećano za 17% na ime PDV-a iznosi =140,40 KM, a uz koji iznos je punomoćniku tužiteljice dosuđen i iznos od =420,00 KM na ime troškova odsustva iz kancelarije za vrijeme putovanja u kom dijelu je zahtjev postavljen u skladu sa odredbom člana 26. navedene Tarife, kao iznos nagrade od =266,90 na ime upotrebe vlastitog automobila u skladu sa odredbom člana 31. stav 4. Tarife.

Nadalje, dosuđeni troškovi sastoje se od nagrade za sastav žalbe na drugo doneseno rješenje prvostepenog organa u iznosu od =180,00 KM (75% nagrade iz člana 12.) na osnovu člana 18. stav 6. iste Tarife što uvećano za 17% na ime PDV-a iznosi =210,60 KM; nagrade za sastav zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske presude podnesenog protiv druge donesene presude Kantonalnog suda u Novom Travniku u iznosu od =240,00 KM što uvećano za 17% na ime PDV-a iznosi =280,80 KM u kom dijelu je udovoljeno zahtjevu, a u preostalom je odbijen kao previsoko postavljen (u visini od =360,00 KM) budući se nagrada za podnošenje ovog vanrednog pravnog lijeka ne obračunava u visini od 150% od nagrade kako je to regulisano odredbom člana 13. stav 3. alineja a. Tarife za parnični postupak, pa kako odredbama Tarife nije uopšte propisana nagrada za zahtjev za vanredno preispitivanje (vanredni pravni lijek u upravnom sporu) to je visina nagrade za sastav zahtjeva određena kao nagrada za obrazloženi podnesak po članu 19. stav 6. Tarife. Pored navedenog tužiteljici zastupanoj po stručnom punomoćniku advokatu pripada i pravo na naknadu troškova na ime nagrade za sastav žalbe na treće doneseno rješenje prvostepenog organa u iznosu od =180,00 KM (75% nagrade iz člana 12.) na osnovu člana 18. stav 6. iste Tarife što uvećano za 17% na ime PDV-a iznosi =210,60 KM, te na ime sastava zahtjeva za vanredno preispitivanje pobijane presude nagrada u iznosu od =240,00 KM što uvećano za 17% na ime PDV-a iznosi =280,80 KM u kom dijelu je udovoljeno zahtjevu, a u preostalom je odbijen kao previsoko postavljen (u visini od =960,00 KM), što ukupno iznosi =2.512,10 KM, uvećano za iznos od =200,00 KM na ime sudskih taksi za koji je postavljen zahtjev za naknadu troškova budući je ovaj zahtjev postavljen samo prilikom pokretanja upravnog spora podnošenjem druge tužbe, pa je naprijed izloženom dijelu udovoljeno zahtjevu za naknadu troškova spora iako se u spisu nalaze dokazi o plaćenim sudskim taksama u većem iznosu iz razloga što sud može odlučivati samo u granicama postavljenog zahtjeva, a odluka je donesena shodnom primjenom Zakona o parničnom postupku primjenom člana 387. i 397. stav 2. istog Zakona, a u vezi sa članom 55. Zakon o upravnim sporovima, cijeneći da su predmetni troškovi za koje je postavljen zahtjev bili potrebni radi vođenja upravnog postupka, a kako je ovom presudom okončan i upravni postupak i upravni spor, to je i o ukupnim troškovima postupka odlučeno nakon rješavanja te upravne stvari u korist tužiteljice.

Zbog svega navedenog ovaj Sud je, na osnovu člana 46. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u izreci.

Zapisničar
Hodžić Merhunisa, s.r.

Predsjednik vijeća
Bajrović Aida, s.r.